

[Statsministeren.]

men med lønnen og refunderes arbejdsgiveren af statskassen i forbindelse med hans indbetaling af tilbageholdt kildeskat. Beløbene vil også blive udbetalt til personer, der modtager arbejdsløshedsunderstøttelse.

Forslaget vedrører kun de 12 måneder frem til marts/april 1975. Forhandlinger om den ordning, der skal afløse den foreslåede, må finde sted i sammenhæng med drøftelser af de forslag vedrørende pristalsreguleringens fremtid, der vil fremkomme fra det efter opfordring fra arbejdsmarkedets parter nedsatte udvalg.

Det nævnte beløb vil for lønmodtagere i LO-området og for offentligt ansatte med tilsvarende lønninger give fuld dækning for den reelle købekraft i tre dyrtidsportioner, når kildeskatten er fratrukket og hensyn tages til, at udbetaling af portionerne ville medføre prisstigninger, som undgås ved den foreslåede ordning.

Der er altså ikke tale om, at lønmodtagerne ikke skal have dyrtidsdækning. De får en kontant og skattefri dækning, der modsvarende realværdien af tre portioner. De lavest lønnede, ufaglærte f.eks., får mere end dækning. Derimod får de højest lønnede tjenestemænd ikke fuld dækning i forhold til den gældende ordning, men dækning med samme beløb som andre lønmodtagere.

Det er ikke regeringens hensigt, at dyrtidsreguleringen af de sociale pensioner skal ændres.

En af fordelene ved forslaget er, at pristigningerne holdes i ave. Ordningen betyder, at pristallet vil stige væsentligt mindre i det kommende halve år. Dette er ikke mindst for forbrugeren en afgørende og vigtig fordel. Samfundet får en sundere økonomi, og faren for arbejdsløshed mindskes. Det er en måde at få hjulene til at dreje den rigtige vej. Det er en direkte inflationsbremsende politik.

Regeringen vil altså ikke indefryse eller inddrage tre lønportioner, men udbetale dem på en anden måde, en måde, som kan afværge en udvikling, der vil være værst for

de svageste, og en måde, som heller ikke giver andre befolkningsgrupper fordele på lønmodtagernes bekostning.

Den prislov, der skal afløse det midlertidige prisstop, må bidrage til sikring heraf. Regeringen vil herudover stille forslag om, at der lægges loft over udbetaling af udbytter og tantiemer m.v.

Regeringen fremlægger disse forslag til forhandling. Ingen andre har hidtil anvist anvendelige veje til at imødegå de vanskeligheder, som netop 1974 stiller os overfor på dette område. Den, som vil afvise regeringens forslag, må have en forpligtelse til at anvise en anden vej, der fører til en løsning. Man kan nemlig ikke blot nøjes med at trække på skuldrene. Regeringen går ud fra, at dette forslag, som vil blive fremlagt i lovform i løbet af få dage, vil blive drøftet sagligt af alle berørte parter. Naturligvis kan der forhandles om teknik og om enkeltheder. Vi indbyder arbejdsmarkedets parter til forhandling om problemerne, og vi indbyder folketingets partier til en drøftelse af den samlede kriseplan.

En løsning skal tilvejebringes, og den skal tilvejebringes i løbet af de næste tre-fire uger.

Et tredje hovedpunkt i regeringens plan vedrører finanspolitikken.

En fast og stram finanspolitik kan opnås ved at øge statens indtægter. Det betyder øgede skatter og afgifter. Dette er ikke regeringens vej. Den kan også opnås ved at begrænse statens udgifter. Som økonomisk middel er denne vej langt mere virkningsfuld. Den hjælper til at holde igen på samfundets omkostninger og giver mulighed for at nedsætte skatterne.

Regeringen sigter i retning af både at beskære statens forbrug og at bremse amters og kommuners udgifter.

Regeringen har overtaget den foregående regerings finanslovsforslag. Allerede inden det blev forelagt i november — altså før valget — blev der stillet forslag om besparelser både fra det konservative folkeparti, fra det radikale venstre og fra venstre. Den socialdemo-